

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.429 van 17 november 2016
in de zaak A. 213.495/VII-39.204.**

In zake : 1. Philippe VAN HYFTE
 2. Marleen CLAEYS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Ghysels en Yves Sacreas
 kantoor houdend te 1170 Brussel
 Terhulpsessesteeuweg 187
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de BVBA HOF TER LINT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mario Deketelaere
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Meir 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 juni 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen van 3 februari 2014, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de BVBA Hof ter Lint voor het verder exploiteren en veranderen van een inpakstation

voor eieren, gelegen aan de Daalstraat 121 te Grimbergen (Beigem), niet wordt ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 230.720 van 2 april 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 oktober 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves Sacreas, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De BVBA Hof ter Lint exploiteert aan de Daalstraat 121 te Grimbergen een bedrijf waar eieren worden gesorteerd en ingepakt.

De inrichting is volgens het geldende gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse deels gelegen in woongebied (eerste 50 meter vanaf de rooilijn van de straat) en deels in agrarisch gebied.

Bij besluit van 28 juni 1994 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen een milieuvergunning verleend die als basis dient voor de actuele exploitatie. Deze vergunning werd verleend voor een termijn van twintig jaar.

Op stedenbouwkundig vlak dient vermeld te worden dat met een besluit van 25 november 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen een stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het afbreken van de bestaande woning, de uitbreiding van de bestaande loods en de nieuwbouw van burelen met conciërgewoning. Deze vergunning werd door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 191.453 van 16 maart 2009 op grond van het motief dat “het geheel van vrijstaande, residentiële woningen, aan beide zijden van de Daalstraat, ook op het rechts aanpalende perceel, die de directe kenmerkende onmiddellijke omgeving van de vergunde inrichting uitmaken, nergens in de beoordeling van de aanvraag met betrekking tot de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving worden betrokken”. Ingevolge het indienen van

een nieuwe vergunningsaanvraag, beslist de verwerende partij op 14 oktober 2010 om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de regularisatie van de afbraak van een bestaande woning, de uitbreiding van de bestaande loodsen en de nieuwbouw van burelen met conciërgewoning. Met zijn arrest nr. A/2013/0487 van 15 juli 2014 vernietigt de Raad voor Vergunningsbetwistingen deze vergunning wegens een niet-afdoende motivering met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving. Vervolgens heeft de verwerende partij op 27 november 2014 opnieuw de gevraagde stedenbouwkundige vergunning verleend.

3.2. Op 18 oktober 2013 dient de BVBA Hof ter Lint een milieuvergunningsaanvraag in voor het verder exploiteren en veranderen van haar inrichting.

3.3. Naar aanleiding van deze aanvraag wordt een openbaar onderzoek georganiseerd. Tijdens dit openbaar onderzoek worden vier bezwaren ingediend, waaronder één van de huidige verzoekende partijen.

3.4. Bij besluit van 3 februari 2014 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen de gevraagde vergunning.

3.5. Op 14 maart 2014 stellen de verzoekende partijen tegen deze beslissing beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.6. In graad van beroep wordt advies uitgebracht door:

- a) het Departement Ruimte Vlaanderen op 8 april 2014: gunstig over de aanvraag;
- b) de afdeling Milieuvergunningen op 9 april 2014: beroep deels gegrond en deels ongegrond verklaren, beslissing wijzigen door toevoeging van een bijzondere vergunningsvoorwaarde;
- c) de Vlaamse Milieumaatschappij op 18 april 2014: gunstig;
- d) het Agentschap Zorg & Gezondheid op 13 mei 2014: voorwaardelijk gunstig;

e) de Provinciale Milieuvergunningscommissie op 14 mei 2014: beroep niet inwilligen, doch in een bijzondere vergunningsvoorwaarde verduidelijken dat het laden van verpakte eieren uitsluitend vooraan mag gebeuren en het lossen van eieren in bulk en ander materiaal achteraan.

3.7. Met het thans bestreden besluit van 19 juni 2014 beslist de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant om het beroep niet in te willigen.

In de voor de beoordeling van de zaak relevante motieven wordt het volgende gesteld:

“Aanspraken van het beroepschrift (samengevat)

[...]

Evaluatie :

1. Met de stedenbouwkundige vergunning verleend door de deputatie op 14 oktober 2010 werd vergunning verleend voor het uitbreiden van de bedrijfsoppervlakte met o.a. een bijkomende laadkade en het moderniseren van het bedrijf door een inkomstruimte, een bureel, een archief en refter. In deze stedenbouwkundige vergunning wordt gesteld dat hierdoor geen bijkomende hinder voor de omwonenden ontstaat. Integendeel gebeurt het laden en lossen overdekt, binnen, waardoor er minder lawaaihinder is voor de buurt.

De bijzondere vergunningsvoorwaarde die het college in de milieuvergunning van 3 februari 2014 oplegde nl. dat om geluidshinder voor de omwonenden te beperken, het laden en lossen vooraan steeds dient te gebeuren in een afgesloten ruimte, vloeit wellicht voort uit de zinsnede in de stedenbouwkundige vergunning.

In deze stedenbouwkundige vergunning van 2010 werd trouwens al vastgesteld dat de bijkomende bedrijfsoppervlakte nodig was door de strengere Vlarem II-regels voor inrichtingen uit de voedingsnijverheid en - handel en omdat om hygiënische redenen dierlijke producten die binnenkomen, gescheiden moeten worden van de goederen die vertrekken (cf. de HACCP-richtlijnen: Hazard Analysis Critical Control Points).

Om deze reden worden sindsdien de eieren (en het verpakkingsmateriaal) achteraan geleverd en vertrekken de gesorteerde en verpakte eieren langs de straatkant. Dit wordt bevestigd door de exploitant tijdens de hoorzitting. De exploitant herhaalt (cf. de milieuvergunningsaanvraag) dat wegens Europese wetgeving m.b.t. voedselveiligheid de aanvoer van verpakkingen, aanvoer van eieren en vervoer van verpakte eieren in 3 afzonderlijke laad- en losplaatsen moet gebeuren. Het lossen van de verpakkingen en de eieren gebeurt achteraan het gebouw in 2 afzonderlijke poorten. Het laden van de verpakte eieren gebeurt vooraan in een volledig overdekte en afsluitbare laad- en loskade.

De door het college opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarde wordt verduidelijkt zodat lossen van eieren in bulk en van verpakkingsmateriaal

uitsluitend achteraan en laden van verpakte eieren uitsluitend vooraan gebeurt.

2. Het eierinpakbedrijf bestaat sinds halverwege de jaren '60 maar is pas op 28 juni 1994 vergund. Sindsdien beschikt het bedrijf steeds over een geactualiseerde milieuvergunning. De eerste stedenbouwkundige vergunning dateert van 19 mei 1967 (voor woning en magazijn). Op de luchtfoto van de jaren '70 is te zien dat de percelen links en rechts van de uitbating niet bebouwd zijn (landbouwgrond). De Daalstraat is volgens recente luchtfoto's (Google maps) langs beide zijden nagenoeg volledig dicht gebouwd. Volgens de actuele (21 mei 2014) bedrijvengids van Grimbergen zijn er in de Daalstraat 18 bedrijven en/of handelszaken. Er is hier wel degelijk sprake van gemengde omgeving. Ook in de stedenbouwkundige vergunning van 2010 wordt bevestigd dat in de directe omgeving nog bedrijvigheid en handel aanwezig zijn naast woningen in open bebouwing: Er zijn ondermeer een doe het zelf zaak, een transport en carrosseriebedrijf, een verpakkingenbedrijf, een bouwaannemersbedrijf en een dakwerker binnen een afstand van ong. 350m. Een deel van deze activiteiten zijn gelijkaardig qua oppervlakte- inname op hun perceel met een grote bouwdiepte. De aanwezigheid van deze activiteiten duidt op een verwevenheid van functies. Het eierinpakbedrijf dat evenals de andere activiteiten historisch gegroeid is, past binnen deze gemengde omgeving. De situatie ter plaatse en in de omgeving is sinds de stedenbouwkundige vergunning van 2010 niet gewijzigd en de huidige milieuvergunningsaanvraag gaat niet gepaard met uitbreiding van de ruimte inname zodat de uitbating planologisch en stedenbouwkundig verenigbaar blijft met de omgeving.

[...]

Verslag van het onderzoek

De inrichting is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (KB 07/03/1977) deels gelegen in een woongebied (50 m diepte vanaf rooilijn straat) en daarachter in agrarisch gebied.

De straat wordt gekenmerkt door meerdere woningen. Op het ogenblik dat de exploitatie startte in de jaren '70 waren er nog geen woningen in de (onmiddellijke) omgeving.

De verenigbaarheid van deze uitbating met de omgeving werd uitvoerig aangetoond in de evaluatie van het beroepschrift: ptn. 1 en 2.

De uitbating is tevens voor wat het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag betreft, volledig stedenbouwkundig vergund”.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 21, § 2, 2°, en 25, 2°, van het besluit van de

Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de inrichting verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, die wordt omschreven als een gemengde omgeving en waarbij inzonderheid wordt verwezen naar bedrijven die binnen een straal van 350 meter gelegen zijn, dat de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid voornamelijk steunt op de motieven van de stedenbouwkundige vergunning van 14 oktober 2010 die evenwel bij arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 15 juli 2014 werd vernietigd, onder meer, op grond van de overweging dat de bedrijven waarnaar wordt verwezen niet tot de onmiddellijke omgeving kunnen worden gerekend die wordt beheerst door residentiële bebouwing en dat de in het bestreden besluit opgegeven motivering met betrekking tot de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving derhalve niet voldoende draagkrachtig is doordat onvoldoende rekening wordt gehouden met de residentiële bebouwing in de directe omgeving.

5. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing een correct antwoord geeft op de aangevoerde bezwaren, dat daarbij ook de stedenbouwkundige beoordeling aan bod komt, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden met het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 15 juli 2014 en dat op 27 november 2014 opnieuw een stedenbouwkundige vergunning werd verleend waarvan de motivering “volledig [aan]sluit bij de motivering die thans reeds in het bestreden besluit te vinden was”. Voorts verwijst de verwerende partij naar de motieven die in de bestreden beslissing opgegeven worden bij de “Evaluatie beroepschrift punt 2” en het “Verslag van het onderzoek”. Ten slotte stelt zij dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar op 8 april 2014 een omstandig gemotiveerd gunstig advies heeft verstrekt waarin “uitvoerig [wordt] ingegaan op de overeenstemming

van de inrichting met de geldende plannen, en afwijkingsbepalingen van de VCRO” en dat de elementen van dit advies ook terug te vinden zijn in de bestreden beslissing.

6. In hun memorie van wederantwoord dupliceren de verzoekende partijen dat de verwijzing naar de motivering van de stedenbouwkundige vergunning van 14 oktober 2010 niet draagkrachtig is omdat deze vergunning door de Raad voor Vergunningsbetwistingen werd vernietigd bij arrest van 15 juli 2014 en dat de stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2014 niet ter zake doet omdat het bestreden besluit niet op deze latere vergunning kan steunen. Voorts halen de verzoekende partijen een aantal grieven aan die gericht zijn tegen de stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2014. Zij verwijzen naar hun verzoekschrift en benadrukken dat “[a]an de zogenaamde eerstaanwezigheid van BVBA Hof ter Lint ten opzichte van sommige omliggende woningen [...] geen enkel juridisch gevolg [kan] worden verbonden” en dat het verslag van het onderzoek voor het overige betrekking heeft op “milieutechnische evaluaties en daaraan gekoppelde voorwaarden”. Tot slot stellen zij dat de motivering van het advies van de stedenbouwkundige ambtenaar van 8 april 2004 “al even summier is als de motivering die is terug te vinden in het bestreden besluit zelf”.

7. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat de motivering van de nieuwe stedenbouwkundige vergunning van 27 november 2014 “aansluit met wat thans reeds in het bestreden besluit gesteld werd”, zodat met deze motivering wel rekening gehouden mag worden. Voorts herhaalt ze dat de bestreden beslissing niet louter steunt op de vernietigde stedenbouwkundige vergunning van 14 oktober 2010 en verwijst ze naar het “uitgebreide gunstige advies” van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar.

8. De verzoekende partijen beklemtonen in hun laatste memorie dat ook de op 27 november 2014 verleende stedenbouwkundige vergunning onwettig is en deze alleszins op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten. Overweging 2 van het bestreden besluit, waar de verwerende

partij naar verwijst, kan volgens de verzoekende partijen niet doorgaan als een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede ruimtelijke ordening nu de omliggende residentiële bebouwing niet in deze beoordeling wordt betrokken en enkel wordt verwezen naar verderafgelegen bedrijfsexploitaties.

Beoordeling

9. Artikel 21, § 2, 2°, van Vlarem I bepaalt dat het advies van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, het college van burgemeester en schepenen, de gemeentelijke of provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, onder meer “een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting waarvoor een vergunning wordt gevraagd met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening” moet bevatten. Luidens artikel 25, 2°, van Vlarem I dient ook het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie een “gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting, waarvoor een vergunning wordt gevraagd, met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening” te bevatten.

Uit deze bepalingen volgt dat de vergunningverlenende overheid moet nagaan of de inrichting verenigbaar is met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening. De beslissing over de milieuvergunningsaanvraag dient in een eigen redengeving aan te geven waarom de inrichting verenigbaar wordt geacht met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

10. Overeenkomstig de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet moet de gegeven motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Motieven in een vergunningsbeslissing die betrekking hebben op de milieuhygiënische aanvaardbaarheid van de inrichting, tonen niet zonder meer aan dat de inrichting ook uit stedenbouwkundig oogpunt verenigbaar is met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening waarbij in de eerste plaats rekening moet worden gehouden met de ordening in de onmiddellijke omgeving.

11. Met betrekking tot de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning van 14 oktober 2010, overwogen dat “in de directe omgeving nog bedrijvigheid en handel aanwezig zijn naast woningen in open bebouwing”, dat binnen een afstand van ongeveer 350 meter onder meer “een doe het zelf zaak, een transport en carrosseriebedrijf, een verpakkingsbedrijf, een bouwaannemersbedrijf en een dakwerker” aanwezig zijn, dat “de aanwezigheid van deze activiteiten duidt op een verwevenheid van functies” en dat “[h]et eierinpakbedrijf dat evenals de andere activiteiten historisch gegroeid is, past binnen deze gemengde omgeving”.

De stedenbouwkundige vergunning waarop de verwerende partij haar beoordeling van de ruimtelijke inpasbaarheid van de inrichting heeft gestoeld, werd door de Raad voor Vergunningsbetwistingen vernietigd bij arrest nr. A/2013/0487 van 15 juli 2014 op grond van de vaststelling dat de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving niet afdoende werd verantwoord, inzonderheid omdat niet blijkt “waarom de vergunde uitbreiding verenigbaar met de concrete, door residentiële bebouwing gekenmerkte ruimtelijke ordening in de onmiddellijke omgeving wordt bevonden”, de verschillende bedrijven waarnaar verwezen wordt op een afstand liggen van “ongeveer 350m” en niet meer tot “de onmiddellijke omgeving [kunnen] worden gerekend” en “[d]e aanwezigheid van die bedrijven [niet] betekent [...] dat de woningbouw [...] zijn residentieel karakter verliest”.

De specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving van de vergunde inrichting, in het bijzonder de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten, dienen zich in het kader van voorliggend geding niet anders aan. De thans bestreden beslissing die wezenlijk steunt op de motieven van de inmiddels vernietigde stedenbouwkundige vergunning, bevat derhalve evenmin een afdoende motivering omtrent de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving. De omstandigheid dat de verwerende partij op 27 november 2014 opnieuw een stedenbouwkundige vergunning heeft verleend waarvan, naar ze zelf stelt, de motivering “aansluit” bij de motieven van het bestreden besluit, is niet relevant voor de beoordeling van de wettigheid ervan.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 19 juni 2014 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen van 3 februari 2014, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de BVBA Hof ter Lint voor het verder exploiteren en veranderen van een inpakstation voor eieren, gelegen aan de Daalstraat 121 te Grimbergen (Beigem), niet wordt ingewilligd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 800 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien november tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys